

Během té nejtemnější a nejděsivější noční hodiny se mrtví vrátili do života a zaplavili vesnici Pallaskenry jako smrtonosné hejno strašlivých kobylek. Ty šťastnější zavraždili ve spánku, rozrazili jim lebky a vysáli jejich mozky. Ostatní potkal mnohem hrozivější osud.

Po krátkou zběsilou dobu se o vesnici dělili živí i mrtví, šlo však o rovnováhu, která nemohla vydržet dlouho. Bylo jasné, že jedna strana nakonec vyhladí druhou. Šílené a démonické bestie se vrhaly na svou nic netušící kořist a brzy nebylo pochyb o tom, že živí v této bitvě nemají sebemenší šanci.

Brian Barry vyděšeně pozoroval, jak jeho matka trhá zbytky otcova obličejce, aby se dostala k mozku. Máma často žertovala o tom, že Brianova tátu zabije, hlavně když se

uprostřed noci připotácel z hospody nebo když pořád mluvil jenom o fotbale. Brian s tátou se jejím výhrůžkám vždycky jen smáli. Teď už se ale nesmál ani jeden.

Brian nechápal, jak se mohl celý svět tak najednou změnit. Začalo to jako normální nedělní večer. Chvilku koukal na televizi, dodělal si úkoly a pak zalezl do postele, aby se pořádně vyspal na další školní týden.

Probudil ho jekot. Brian neměl zrovna lehký spánek, ale řev, který se té noci nesl vesnicí, by vzbudil i mrtvého.

Nejdřív si myslel, že někdo pořádá nějaký večírek. Jenže jejich ulice byla klidná a sousedi si na večírky moc nepotrpěli. Že by si pubertáci z Limericku udělali výlet na venkov?

Jakmile se probral a rozsvítil, rychle pochopil, že tohle není žádný večírek. Ten řev byl plný nefalšované hrůzy. Podíval se z okna na ulici, kde pobíhali, pokřikovali a mlátili se jeho sousedi. Zhrozně sledoval, jak paní Shanahanová bodla jednoho ze svých synů dlouhým ostrým nožem do prsou a s pronikavým jekotem klopýtala pryč.

Probodnutý syn měl okamžitě zemřít, protože čepel mu zajela přímo do srdce. Ale k Brianovu údivu si vytrhl nůž z prsou, odhodil ho stranou a s krvežíznivým rykem se vrhl na svou matku. Paní Shanahanová ještě stihla vykřiknout. Pak jí syn prsty rozlouskl lebku jako skořápku ořechu a vytahoval z ní kusy jejího mozku.

Když si začal mozek dychtivě cpát do pusy, Brian se otočil a pozvracel se. Pak se rozběhl do ložnice k mámě a tátovi.

Nebyli tam.

Jako v noční můře se Brian šoural do kuchyně, kde viděl světlo. Když otevřel dveře, spatřil své rodiče, ale nezavolal na ně. Hned mu došlo, že to nemá smysl. Bylo mu jasné, že otec už ho nikdy neuslyší. Měl roztrhaný obličej a mrtvolně ztuhlé tělo.

A Brianova matka měla dost práce s pojídáním manžellova mozku, takže by ho stejně neposlouchala. Na levé ruce měla ošklivou řeznou ránu, z níž vytékal zelený hnis. Také se jí nějak změnilly prsty a zuby, ale tomu Brian nevěnoval pozornost. Už na to neměl žaludek. S tichými vzlyky vykouval z kuchyně a rozběhl se do noci plné jekotu a krve.

Zamířil k hlavní ulici. Křičel, sténal a celý se třásl. Všude okolo se odehrávala příšerná zvěrstva. Ulice byly plné mrtvol, na jejichž mozcích si pochutnávali jeho sousedí, známí a kamarádi.

Všichni bojovali o život, bratři proti sestrám, ženy proti svým manželům, děti proti rodičům. Nedávalo to žádný smysl. Jako by všechny obyvatele vesnice zachvátilo šílenství. Každý, kdo se pokusil s těmi krvežíznivými netvory vyjednávat, skončil rozervaný na kousky. Alespoň malou šanci na přežití měli jen ti, kdo se na nic neptali, nesnažili se pomoci, ale jednoduše se otočili a prchali.

Jenže Brian věřil, že dospělí znají odpověď na každou otázku a že když ho potkají trable, měl by u nich hledat pomoc. A tak se dál snažil najít nějakého policistu, učitele, kněze... prostě *kohokoli*.

Nenacházel ale nic než další hrůzy, krev, mrtvolky a nemrtvá monstra. Brianovi Barrymu neměl kdo pomoci. Každý muž, žena i dítě bojovali jen sami za sebe.

Brian se nějakým zázrakem dostal až na konec hlavní ulice. Cestou kličkoval mezi překážkami a přeskakoval odporné krvavé výjevy. V samém srdci vražedného šílenství bylo možných obětí víc než dost, takže jednoho jedenáctiletého kluka si nemrtví skoro ani nevšimli.

Na křižovatce na konci ulice stál doširoka rozkročený muž s rukama v bok a pozoroval zuřící násilnosti. Spousty nemrtvých okolo něj trhali živé nebo hodovali na mozcích čerstvě zavražděných. Na toho muže uprostřed silnice si ale nikdo netroufal. Pár nestvůr na něj sice podezřívavě zavrčelo, ale žádná nezaútočila.

Brian byl možná mladý, ale ne hloupý. Spatřil svoji nejlepší šanci na přežití a skočil po ní. V zoufalém běhu o život ze sebe ždímal poslední zbytky sil. Měl pocit, že mu každou chvíli musí prasknout plíce.

Proklouzl okolo běsnících zabijáků a vrhl se k nohám muže, jenž byl ke všem útokům imunní. Zvedl hlavu a chystal se začít žadonit o život. Ale když uviděl mužův obličej, zaváhal. Ten muž byl vysoký a vyzáblý, až na výrazné břicho. Měl znepokojivé oči, asi dvakrát tak veliké než Brian. Byly to ty největší oči, jaké kdy Brian viděl, nepřirozeně bílé a s drobnými tmavými zornicemi. Brian si okamžitě vybavil sovu.

„Ano, hochu?“ zamumlal neznámý. Měl tichý příjemný

hlas, trochu jako jeden hlasatel, který večer mluvil v televizi. K těm tajuplným očím ovšem vůbec nepasoval.

„Prosím,“ lapal Brian po dechu a chytil se mužových nohou. „Pomozte mi, prosím. Můj táta je mrtvý. Moje máma...“

„Zabila ho?“ zeptal se ten muž a zamlaskal, když Brian přikývl. „Jak smutné, že ses musel stát svědkem tak šokujícího výjevu. Žádné dítě si nezaslouží dostat se do tak nezáviděníhodné situace. Přijmi moji nejhlubší soustrast.“

Jeden z nemrtvých vyrazil k nim, natahoval se po Brianovi a nedočkavě slintal.

„Zpátky!“ vyštěkl muž s velkýma očima. Netvor na něj zavrčel, ale poslechl.

„Vy... vy mi můžete... pomoci?“ sípal Brian.

Muž se zamračil. „Mohl bych, ale když se v podobně nebezpečné situaci nachází tolik dalších, nezdá se mi moc fér, že bych měl zrovna tobě poskytnout zvláštní péči.“

„Prosím!“ zavyl Brian a ještě pevněji se chytil mužových nohou. „Neudělal jsem nic zlého. Já nechci umřít. *Prosím!*“

Muž si povzdechl a rozhlédl se po všech mrtvých, umírajících a nemrtvých. Zaváhal a pak se rozhodl, že bude milosrdný. „Dobrá tedy,“ zamručel. „Ale udělám to jen pro tebe. Ostatní se o sebe budou muset postarat sami. Jak se jmenuješ?“

„Brian Barry.“

„Teď se mě musíš pustit, Briane, kousek couvnout a pokleknout přede mnou.“

„Pokleknout?“ zopakoval Brian nejistě.

„Ano,“ přitakal muž. „Pak zavřeš oči a tiše se pomodlíš. Stačí jakákoli modlitba nebo se ani nemusíš modlit, jestli nejsi věřící, ačkoli si myslím, že i tomu nejzapřísnělejšímu agnostikovi poskytne modlitba v podobných chvílích určitou útěchu.“

„Takže mi pomůžete, když si kleknu a pomodlím se?“ ujišťoval se Brian.

„Ano,“ usmál se muž. Přestože to byl chladný úsměv, naplnil chlapce nadějí.

„Dobře,“ řekl Brian a pustil mužovy nohy. Nemrtví si toho všimli a vyrazili za novou kořistí. Brian polkl, pak zavřel oči a začal se zuřivě modlit. Moc si nepamatoval slova, ale dělal, co mohl. Snažil se při tom nemyslet na mámu a tátu a na to, jak si stěžoval, když ho vodili do kostela.

Vysoký muž se na něj laskavě díval. Pak si všiml blížících se oblud a úsměv mu zmizel ze rtů. Jestli má dodržet své slovo a ušetřit toho hochu od bolestivé smrti z rukou těch oblud, bude muset jednat rychle.

„Jsi velmi odvážný, Briane,“ zašeptal. „Jsem si jist, že v příštím světě se znovu shledáš se svými rodiči.“

Pak mu ruce vystřelily vpřed. Brian neviděl ty dlouhé, kostnaté prsty, jen ucítil jejich lehký dotek na hlavě těsně předtím, než s ní škusby nejdřív doleva a pak doprava. Uslyšel ostrý praskavý zvuk, ale necítil žádnou bolest. Byl mrtvý dřív, než si mohl uvědomit, co se děje.

Muž pustil Brianovo tělo na zem a v duchu se s ním rozloučil. Vzápětí už se do jeho hlavy začali dobývat živí mrt-

ví. Muž se chvíli díval, pak mrkl na hodinky a zamručel. Do rána zbývala ještě spousta času.

Odkášlal si, upravil si konce rukávů a vyrazil po hlavní ulici směrem do vesnice. Nemrtvé zrůdy za ním si pochutnávaly na horkém sladkém mozku Briana Barryho.